

כדורסל

הרושום

נה בווארזה, שהניבה רק 18 נקודות, ואולי דווקא אחרי 18 הנקודות האלה, מול 100 הנקודות נגד ריאל, אפשר כבר לקבוע ללא צל של ספק, כי מכבי תל-אביב היא קבוצה המבוססת יותר מכל קבוצה אחרת באירופה על יכולת קליעה. כאשר אחוז הקליעה גבוה — העסק דופק. כאשר אחוז הקליעה נמוך, אין לקבוצה אלטרנטיבה

אורסי מעד ריאל כשאחוז הקליעה גבוה —

ברקוביץ מתעתעת — העסק דופק

בסיגנון המישחק. המסקנה: גם אחרי ריאל צריך להיות ריאלי. יום שחור. נדמה שדווקא העונה, כאשר ריאל מאדריד שוב אינה ריאל של העבר, אלא קבוצה עייפה הסובלת מפצעי עוץ, וכאשר אמרסון ואריה נותרה ללא דינו מנגי, החמיצה אלופת ישראל את ההזדמנות לעשות חיל במישחקי גביע אירופה. הכנה מיקצועית לקויה לקראת כמה מישחקים גורליים, בתוספת כישלון בולט ברכישת שחקן התיגבור (למרות שפול מק'קרקן הצטיין נגד ריאל מאדריד) היו בעוכרי מכבי תל-אביב במשחקי החוץ. ולמי שהספיק לשכוח, כבר בשלב ה' מוקדם נוצחה הקבוצה בבליגיה על-ידי קבוצה חלשה כריאל פרנסיאקוס, אך אז הסתפקה בתירוץ: יום שחור.

„אולה, אולה!“ קריאת הקרב המפורסמת של מילחמות השוורים בספרד, נשמע עתה בדקות הסיום של מישחק הכדורסל בין מכבי תל-אביב וריאל מאדריד. הקהל הישראלי בהיכל הספורט ביד-אליהו בירט טא בקריאות קצובות אלה את מה שהתרחש באותן דקות, כאשר כדורסלני אליר פת אירופה, ריאל מאדריד, ניסו למחוק את פער הנקודות הבולט שלזכות מכבי, וכל אחד מהם נע במיגרש כשור מובס ומשומעה שריקת הסיום ולוח התוצאות החשמלי הבלויט את הנצחון המכבי הממשכנע — 77:100 — הביטו ראשי מחלקת הכדורסל של מכבי תל-אביב זה בזה והחליפו רשמים. אמר אחד: „אייך יכול להיות שבסבוע אחד הקבוצה משחקת כל כך גרוע ובשבוע שאחריו היא משחקת כל כך טוב? איך יכול לקרות שקבוצה שהביסה את אלופת אירופה ב-23 נקודות הפרש לא תופיע השנה במישחק הגמר האירופי, בגראנובל?“ התערב בשיתת העסקנים אחד מעיתונאי הספורט הוותיקים ואמר: „למכבי תל-אביב יש העונה שתי קבוצות, האחת למישחקיבית והשנייה למישחקיחוץ.“

גם הנצחון המלהיב על ריאל מאדריד לא היה בו כדי לרומם את רוחה של קהילת הכדורסל הישראלי, ובדוואי לא את אנשי מכבי תל-אביב. עבורם היה זה אף בבחינת זריעת מלח על הפצעים הפתוחים של הכישלון הגדול בווארזה, שבוע ימים קודם לכן. שכן ידוע, שרק נס יכול עוד להקפיץ את מכבי תל-אביב למישחק הגמר בגראנובל. מישחק הנפל בווארזה — אולי דווקא ההפסד הצורב (79:77) — אולימפיאקוס פיראוס, ייכנסו לבסח להיסטוריה של הכדורסל הישראלי.

אולימפיאקוס פיראוס, ללא ספק החלש שה ביותר מבין שש הקבוצות המופיעות בבית הגמר, תהיה בסופו של דבר הקבורה שתקבע מי יהיו הקבוצות שתתמודדנה במישחק הגמר. היוונים כבר חרצו את גורל מכבי תל-אביב, ואילו במחזור המישחקים האחרון יארחו את בוסנה סארייבו, אלופת יוגוסלביה. אם ינצחו ה' יוונים, תעפיל אמרסון ואריה לגמר יחד עם ריאל מאדריד, ואם ינצחו היוגוסלבים יעפילו הם, יחד עם הספרדים, למישחק הגמר. זהו בהחלט מצב מעניין.

עסק דופק. רבים חוזרים ושואלים, דווקא בימים אלה, מדוע לא תשחק ה' עונה קבוצת מכבי תל-אביב במישחק ה' גמר בגביע אירופה לאלופות? התשובה החד-משמעית היא: גם לאחר הנצחון ה' משכנע על ריאל מאדריד, האלופה הישראלית אינה ראויה לשחק העונה במישחק הגמר, מכיוון שלא ידעה במהלך ה' עונה הבינלאומית להתעלות באותם מישחקים שבהם היתה צריכה לעשות כן. כך, למשל, אפשר ללמוד מקבוצת ריאל מאדריד, אשר עם כל הצער שלה על ההפסד בתל-אביב, הרי שהפסד זה היה חסר משמעות ולא שינה בהרבה את סירכוייה להעפיל למישחק הגמר. הספרדים ידעו להתעלות במהלך מישחקי גביע אירופה על פציעתו של הרכז המצטיין, חואן אנטוניו קורבלאן, שעדיין לא חזר לפעילות, ועל פציעתו של ויין בראבנדר (שני לוח, ועל פציעתו נגד מכבי במאדריד). ואם הם לא שיתקו נגד מכבי במאדריד, ואם ריאל מאדריד התגברה על פציעתם של אלה, ואמרסון ואריה התגברה על פציעתו של כוכבה, דינו מנגי, הרי שקבוצת מכבי תל-אביב לא ידעה לנצל את חסרונם של השחקנים הפצועים באותן קבוצות.

הרושום הוא, שקבוצת מכבי תל-אביב סבלה העונה מליקויים מיקצועיים בולטים, כאשר לפני כמה מישחקיחוץ גורליים היא ניסתה לסמוך, בהשראתו של עוזר המאמן, אריה דוידסון, על עזרת השם ואמונות טפלות למיניהן.

דווקא לאחר ההלם בווארזה, כאשר עור המאמן איבד אמונות בעזרת-השם, הצליחו שחקני מכבי תל-אביב להצטיין במיגרש ולזכות בנצחון שהיה בו כדי להציל את כבודם. הסכנה היא, שהנצחון על ריאל מאדריד יסנוור את עיני קברניטי מכבי תל-אביב, כפי שקרה לאחר הנצחון על בוסנה סארייבו, ונקודות אור זו תשכיח את החושך שנתגלה במהלך ההודשים האחרונים, שבהן היתה המחצית הראשונה

„לדעתי, התקרית אירעה באשמת ה' רשויות. החיילים יכלו להגן על עצמם מהאבנים במגינים. לא צריך היה לירות. המצב מאד מתוח. אני מקווה שהחיילים שהרגו את הילדים ייענשו.“

„אני יודע שאלה היו חיילים, ולא תושבי קריית-ארבע. בזמן המיקרה היו נשים ש' ראו בדיוק מי ירה. אחד החיילים מוכר. יש לו זקן שחור, ואם תקום ועדתי חקירה הוא יוזה בקלות על-ידי הנשים.“

„אם יופסקו ההתנחלויות, ואם לא יקחו בחשבון את העם הפלסטיני, השלום יחזיק מעמד שנה לכל היותר. אני לא נותן לו יותר משנה.“

גופה

בחדר-מתים

בית-החולים הממשלתי ברמא-ללה, לא הרחק מהכיכר המרכזית, היתה התקהלות גדולה. עשרות שוטרים ערביים התערבבו בעשרות תושבים, ש' צבאו על הדלתות.

שוטר ערבי ניטה למנוע את כניסתו. אחד הרופאים, ש'ראה את תעודות-העיתוי נאים שברשותו, ואמר לנו רישמית: „אסור לי להכניס אתכם, אך היכנסו, רישמית הוא גם לא ראה לנו את חדרו של הפצוע, חסן אחמד אל חאג' בן השיש-עשרה, ושכדור חדר דרך גבני.“

העיתונאית מרמאללה, אחת הדמויות הנערצות על הפלסטינים אינה יוצאת את פתח ביתה. בעלה נמצא לרגל עסקיו ברבת-עמון והיא נמצאת עם ארבעת ילדיה. היא חוששת שיאסרו אותה, מאחר שנמסר לה על-ידי המושל כי לדעת שילטונות הצבא היא האחראית למהומות.

חסן אחמד פחד לדבר איתנו. הוא מילמל בערבית כי אינו רוצה לדבר.

בחדר בודד, מוקף ידידים ובקרובי-מישפחה, הוא שכב אחרי ניתוח שהציל את חייו. המישפחה שיכנעה אותו לדבר, והוא סיפר כי היה ברחוב, ניסה להגיע לביתו. לפתע החלו יריות והוא נפצע בגב.

(פרופסור עבואי מאוניברסיטת ביר-זית סיפר קודם לכן כי הילד השתתף בהפגנות הסטודנטים, שהתקיימה בביר-זית).

מחוז לבית-החולים פגשו את בני מישפחתה של ראבעה מחמד אל-שאללה. הנערה בת ה-17 שנורחה באותו בוקר בחלחול. בנייהמישפחה הגיעו מהכפר סעור, שבו הם מתגוררים, וסיפרו כי ראבעה לומדת בחלחול. אביה, מוחמד, ידע לספר כי כאשר סיימה את לימודיה החלו ההפגנות. היא קפצה מגדר בית הספר, ניסתה לברוח, ואז נורתה.

בשעת שיתתנו עימם לא ידעו בני ה' מישפחה כי בתם כבר אינה בחיים. איש מאנשי סגל בית-החולים לא מצא עוז בנפשו להגיד להם. מנהל בית-החולים, ד"ר יאסר עאבד, לא נמצא במקום. הוא נקרא לבית המושל, ואילו אנשי סגל בית-החולים אמרו: „מי שירה בה הוא שיגיד למישפחה שהיא מתה!“

ראבעה בת ה-17 היתה מוטלת בחדר-המתים. שוטר ערבי סילק אותנו משטח בית-החולים. אחר הכניס אותנו דרך ה' כניסה האחורית, היתה מי שהוביל את ה' צלמת לחדר-המתים לצלם את הנערה ה' מתה.

שרית ישי

יכול להעיד על מה שקרה. אך נמסר לי כי הנער והנערה החזיקו דיגלי פלסטיני, ויידו אבנים. בחלחול יש 12 אלף תושבים, רובם כפריים, ורובם עניים מאד. אך יש שהרגו את הילדים ייענשו.“

עבואי פרופסור וואספ עבואי, פלסטיני מאוניברסיטת סינטיסי, הגיע לביר-זית לפני שנה כדי להיות בין בני עמו בתקופה גורלית זו.

רימונה טאוויל

נמצא לרגל עסקיו ברבת-עמון והיא נמצאת עם ארבעת ילדיה. היא חוששת שיאסרו אותה, מאחר שנמסר לה על-ידי המושל כי לדעת שילטונות הצבא היא האחראית למהומות.

מחמד חסן מילתם, ראש עיריית חלחול, שנעצר ביחד עם אנשי המועצה בליל יום ה', טוען שהרשויות אשמות במה שאירע.

לנו שישתה בתי-ספר עממיים ותיכונים. הילדים שלנו מאד מעורים בפוליטיקה. הם קוראים עיתונים. הם שומעים רדיו ורואים טלוויזיה. יש להם תגובה פוליטית, וזה מאד טבעי. אי-אפשר לעצור את זה.